

JO YLI 30 MILJOONAA MYYTYÄ
KIRJAA JÄNNITYKSEN MESTARILTA

PETER JAMES

TÄYDELLINEN VAIMO

Täydellinen vaimo

PETER JAMES

TÄYDELLINEN VAIMO

Englannin kielestä suomentanut
Saana Rusi

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

www.minervakustannus.fi

Englanninkielinen alkuperäisteos
Peter James: *Faith*

First published in Great Britain in 2000 by Orion
Copyright © Peter James / Really Scary Books Ltd 2000

Suomenkielinen laitos
© Minerva Kustannus, 2023
Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomennos: Saana Rusi
Kansi: Justine Florio / Taittopalvelu Yliveto Oy
Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-828-5
Painettu EU:ssa

*Poisnukkuneen parhaan ystäväni,
äitini Cornelian muistolle*

Prologi

Maddy Williams oli jostain kuullut, että ihminen tiesi koska tulisi kuolemaan. Tai sitten hän oli lukenut sen jostain. Sanomalehdestä? Tai viikkolehdestä? Hän luki paljon naistenlehtiä – etenkin lukijoiden kirjeitä ja juttuja inhimillisestä ahdingosta tai itsensä kaltaisista ihmisistä, joilla oli komplekseja ulkonäöstään. Liian iso nenä, roikuvat rinnat, terävät korvat, mitänsanomattomat huulet.

Viallisia autoja sanottiin maanantaikappaleiksi, joten ehkä oli myös maanantai-ihmisiä – sellaisia, joiden geeneistä oli jäänyt puuttumaan palasia sieltä täältä, tai ne lähettivät vikailmoituksia, joiden takia silmät päätyivät liian lähelle toisiaan, joku sormi jäi puuttumaan, tuli huulihalkio tai, kuten hänellä, puolet kasvoista peittyivät Teksasin muotoisen tummanpunaisen syntymämerkin alle. Vikoja, joita kantajansa joutuivat esittelemään koko elämänsä, aivan kuin kantaisivat kylttiä jossa lukee ”geenini tekivät tämän minulle”.

Maddy Williamsin ei enää tarvitsisi tehdä niin. Hän oli säästänyt tätä varten kymmenvuotiaasta lähtien, kun kuuli plastiikkakirurgiasta ensimmäistä kertaa televisiosta. Hän oli säästänyt näitä operaatioita varten siitä lähtien kun Danny Burton ja kaikki muut luokkakaverit, ja suunnilleen joka ikinen hänen tapaamansa ihminen oli tuijottanut häntä tavalla, joka sai hänet tuntemaan olonsa kummajaiseksi. Leikkausten oli määrä muuttaa hänen elämänsä. Kirurgina oli yksi Britannian tunnetuimmista plastiikkakirurgeista.

Muutama kuukausi sitten kirurgi oli luonnostellut kuvia paperille ja näyttänyt vastaanottohuoneensa tietokoneen ruudulta, miltei Maddyn uudet kasvot tulisivat näyttämään, ja kolme viikkoa sitten toimenpiteet oli aloitettu. Teksas saisi lähtöpassit, ja samalla koukkunokasta tehtäisiin Cameron Diazin tapainen nykerönenä, huuliin laitettaisiin täytettä ja poskipäät muotoiltaisiin uusiksi. Kolmenkymmenen vuoden helvetin jälkeen hän muuttuisi uudeksi!

Nyt, leikkauspöydällä esilääkityksestä tokkuraisena maatessa hänen ajatuksensa harhailivat eikä hän ollut uskoa, että viimein

se tapahtuisi... että nyt se oikeasti tapahtuisi! Hänelle ei ollut milloinkaan ennen tapahtunut mitään hyvää, sellaista hänen elämänsä oli. Aina kun asiat olivat näyttäneet kääntyvän hänelle suotuisaan suuntaan, kaikki romahti. Siitäkin hän oli lukenut, ikuisesti huono-onnisista ihmisistä. Ehkä oli olemassa joku huonon onnen geeni?

Jos totta puhutaan, edeltävät kaksi leikkausta eivät olleet menneet aivan nappiin. Hän oli pettynyt nenäänsä; sieraimista tuli liian leveät, mutta tänään kirurgi korjaisi ne. Tällä kerralla ohjelmassa oli siis pelkkä pikku operaatio esilääkityksen ja paikallispuudutuksen voimin, vähän hienosäätöä ja sitten valmista!

Kun herään, minulla on nenä kuin Cameron Diazilla. Pian olen kaikkea sitä, jota olen aina halunnut olla. Normaali. Minusta tulee tavallinen ihminen. Aivan kuin kaikki muutkin.

Yläpuolella näkyi kermanvärinen kipsikatto. Se näytti nuhjuiselta, sellaiselta josta pilkistelee hämähäkkejä ja muita ötököitä. *Olen kotelon sisään käpertynyt toukka, ja kun kuoriudun, minusta tulee kaunis perhonen.*

Leikkauspöytä tärähteli hieman ja kuului vaimeaa vinkunaa – ehkä pyöristä? Ääni oli kuin rumpujen pärinää. Nyt hän makasi kirkkaan valon alla ja tunsi lampuista loistavan lämmön. Pitää hankkia rusketus, hän ajatteli.

Kaksi hahmoa vihreissä leikkaussalivaatteissa kohosi hänen ylleen. Kasvot olivat kätkeytyneet maskien ja tiskiliinoilta näyttävien päähineiden taakse. Hoitaja ja kirurgi. Miehen katse lukkiutui hänen silmiinsä. Viime kerralla silmät olivat tuikkineet lämpöä ja hyvää tuulta, mutta nyt ne olivat kylmät ja tunteettomat. Hyinen viima kävi Maddyn lävitse, ja muutama minuutti sitten läikähäntynyt pelko kasvoi kauhuksi siitä, ettei hän tulisi selviytymään tästä.

Ihminen tietää, koska hän tulee kuolemaan.

Mutta eihän hänellä ollut mitään syytä pelkoon. Hei, tämä kirurgihan oli miellyttävistä miellyttävin mies! Se, joka oli näyttänyt kuinka kauniiksi hän voisi Maddyn tehdä, joka oli pidellyt vakuudeksi hänen kättään, joka oli peräti yrittänyt parhaansa mukaan vakuuttaa hänen näyttävän hyvältä juuri tällaisena, ettei hän edes tarvinnut leikkausta, että kasvojen laikku ja nenän kyömy vain tekivät hänestä persoonallisen...

Mutta tänään kirurgissa oli jotakin hyvin erikoista – vai oliko kaikki vain Maddyn mielikuvitusta? Hän vilkaisi varmuuden vuoksi hoitajaansa. Hoitaja katsoi takaisin lämpimästi ja huolehtivasti. Hoitaja ei tiennyt, että mikään olisi vialla. Mutta...

Ihminen tietää, koska hän tulee kuolemaan.

Sanat kirkuivat hänen sisällään. Hän ei selviäisi tästä operaatiosta, hänen oli päästävä pois nyt, tällä sekunnilla, stop, kaikki seis.

Maddy yritti puhua, mutta silloin kirurgi kumartui hänen ylleen pumpulipuikko hansikoidussa kädessään ja alkoi pyyhkiä puikolla hänen vasemman ja sitten oikean sieraimensa sisäreunaa. Maddy yritti liikkua, pudistaa päätään tai huutaa, mutta aivan kuin vartalon ja aivojen välinen yhteys olisi katkaistu.

Apua! Voi luoja, tulkaa joku auttamaan!

Pimeys laskeutui ja pyyhkäisi menessään viimeiset ajatukset ennen kuin ne ehtivät muodostua sanoiksi. Maddy katsoi kirurgin silmiin, ja nyt niissä näkyi hymynhäivähdyks, aivan kuin mies olisi tähän asti salannut häneltä jotain, mutta enää hänen ei tarvinnut salata.

Silloin hän tiesi kuolevansa tänään.

1

Faith Ransome käveli sateisena toukokuun iltana kotinsa alakerrassa etsien katseellaan irtonaisia legopalikoita ja ajatteli: Tätäkö tämä on? Onko minun elämäni tässä? Tässäkö on kaikki?

Alec huusi keittiöstä: "Äiti! Äitiiii! Tule katsomaan!"

Hän kyykistyi huojentuneena poimimaan kirkkaankeltaisen kulmapalan sohvan takaa. Ross olisi varmasti nähnyt sen. Ja sitten...

Hän värähti ja tunsi olonsa hieman huteraksi. Englanti tuntui kylmältä Thaimaan kolmen viikon kuumana, kuivan auringonpaisteen jälkeen. He olivat palanneet neljä päivää sitten, mutta aika tuntui paljon pidemmältä. Neljältä vuosisadalta.

"Äitiiii!"

Faith sulki äänen korvistaan ja nousi yläkertaan, tarkisti rituaalinsa mukaisesti ettei portaissa ollut läikkiä, mutaa tai tassunjälkiä, eikä seinillä tahroja tai valaisimissa palaneita lamppeja. Hänen katseensa lakaisi porrastasanteen mattoa, josta hän poimi toisen legopalikan, ja hän suuntasi Alecin huoneeseen ja laski molemmat palat pöydällä olevaan laatikkoon. Hän katseli tarkasti ympäriinsä, tarttui robotti-imuriin, työnsi Alecin lenkkarit kaappiin, sulki oven, kohensi Star Wars -peittoa ja järjesti tyynyllä lepäävät pehmolelut riviin.

Alecin hamsteri Fifi, joka oli yhtä paksu kuin sen Ipanat-ohjelman esikuva oli laiha, ravasi juoksupyörässään. Faith pyyhkäisi pöydältä muutaman jyvän ja pudotti ne roskakoriin.

Sitä tehdessään hän kuuli Rasputinin, perheen mustan labradorinnoutajan, kiivaan haukun. Wuf – wuf – wuf.

Adrenaliiniryöppy. Renkaiden ääni soralla, siitä ei voinut erehtyä.

Tämä ei ollut hyvää adrenaliinia, vaan sellaista joka sai levälautoista painavat myrskyaallot vellomaan hänen sisällään. Rasputin haukkui tasaisesti ja tassutteli keittiöstä eteisen läpi saliin, missä Faith tiesi sen loikkaavan ikkunan edessä olevaan tuoliin, josta näkisi isäntänsä.

Ross oli etuajassa.

"Alec! Isä on kotona!" Faith syöksähti kohti makuuhuonetta, kurkisti sisään ja tarkisti huoneen. Tammipuinen pylvässänky oli siististi sijattu. Kengät, tohvelit ja irtonaiset vaatteet oli korjattu pois. Kylpyhuoneen pesuallas kiilsii puhtauttaan. Pyyhkeet oli ripustettu niin kuin Ross ne halusi.

Faith kiskaisi yltään tavanomaiset päivävaatteensa: farkut, collegepaidan ja tennarit. Ei hän kokenut tarvetta näyttäytyä edukseen toivottaessaan miehensä tervetulleeksi kotiin, hän tahtoi vain välttyä kritiikiltä.

Hän tuijotti kasvojaan kylpyhuoneen peilistä. Kaapissa oli muovinen lääkepurkki. Hänen onnellisuuspillerinsä. Hän ei ollut niellyt niitä yli kuukauteen ja oli päättänyt pysyä niistä erossa. Päättänyt selittää masennuksen, joka oli varjostanut hänen elämänsä viimeisten kuuden vuoden ajan, lapsen syntymästä lähtien. Nitistää sen kerta kaikkiaan!

Hän levitti luomiväriä ja ripsiväriä, sipaisi poskipäähän punaa ja taputti nenänpäähän hieman puuteria (nenä oli hänen miehensä kädenjälkeä, ei hänen omien geeniensä ansiota), puki valkoisen paidan ja vaaleanvihreän Betty Barclayn neuletakin, veti jalkaan mustat Karen Millenin housut ja mustat avokkaat.

Hän vilkaisi hiuksiaan peilistä. Hän oli luonnostaan blondi ja piti klassisista hiustyyleistä. Juuri nyt hänellä oli sivujakausta, josta hiukset laskeutuivat edessä vinosti otsalle ja takana harteille.

Ethän sinä näytä ollenkaan hullummalta ollaksesi kolmekymmentäkaksivuotias äiti.

Vaikka Rossia oli tietenkin paljosta kiittäminen.

Hän kiiruhti portaat alas. Ovi avautui ja eteisessä kieppuivat hyppivä koira, Burberryn sadetakki, musta salkku ja uupunen näköinen Ross yhtenä mylläkkänä.

Faith otti salkun ja sadetakin, jotka työnnettiin hänelle kuin narikka tytölle, ja ojensi poskensa rutiininomaisesti suukkoa varten. "Hei", hän tervehti, "miten päivä meni?"

"Helvetin huonosti. Menetin potilaan. Kuoli pöydälle." Äänestä kuului vihaa ja surua, kun mies läimäytti oven kiinni takanaan.

Ross oli 193-senttinen, hänen mustat hiuksensa oli kammattu geelillä kiiltäville laineille, hän tuoksui saippualta ja näytti komealta gangsterilta: tärkeä valkoinen paita, punainen ja kultainen

silkki- ja solmio, räätälin ompelema laivastonsininen puku, housuissa niin terävät prässit että niillä olisi voinut siivuttaa juustoa, täydellisesti kiillotetut mustat brogue-kengät. Hän vaikutti olevan kyynelten partaalla.

Pojan nähdessään hänen kasvonsa kirkastuivat.

"Isä, isä!"

Thaimaan auringossa ruskettunut Alec loikkasi hänen syliinsä.

"Hei, pikkumies!" Ross puristi poikaa tiukasti rintaansa vasten, aivan kuin tässä vilkkaassa pikkupojassa hän pitelisi maailman kaikkea toivoa ja haaveita. "Hei!" hän sanoi. "Miten päivä on mennyt?"

Faith hymyili. Vaikka hänen oma olonsa olisi miten kurja, miehensä ja poikansa välisestä rakkaudesta hän sai ammennettua voimaa ja päättäväisyyttä saada avioliitto toimimaan.

Hän ripusti takin naulaan, laski salkun alas ja käveli keittiöön. Televisiossa Homer Simpson oli saamassa toruja pomoltaan. Hän kaatoi lasiin kolme sormellista Macallania ja painoi lasin Maytag-jääkaapin jääpala-automaattia vasten. Lasiin kilahti neljä jääpalaa.

Ross seurasi perässä ja laski Alecin maahan. Pojan huomio kiinnittyi taas televisioruutuun.

"Kuka kuoli?" Faith kysyi ja ojensi lasia. "Joku potilasko?"

Ross nosti lasin valoa vasten tarkastaakseen näkyikö siinä likaa, huulipunaa tai luoja ties mitä muuta, mitä hän lasien reunoista etsi ennen kuin salli niiden koskettaa kallisarvoisia huuliaan.

Yksi sormellinen viskiä katosi hänen kurkkuunsa. Faith kurottui löysäämään solmiota ja kietoi puolivillaisesti lohduttavan käsivarren miehensä ympärille, sillä enempää hän ei osannut eikä halunnut tehdä, ja sitten veti kätensä pois.

"Minä tein tänään kaksi maalia, isä!"

"Niin teki!" Faith säesti ylpeänä.

"Sehän on upeaa!" Ross seisoi pojan takana ja kietoi kätensä uudelleen hänen ympärilleen. "Kaksi maalia?"

Alec nyökkäsi, ja yritti yhtä aikaa ottaa vastaan kehuja ja katsoa ohjelmaa.

Hymy hyytyi Rossin kasvoilta. Hän toisti "kaksi maalia", mutta silmien kimmellys oli haalistunut. Hän taputti Alecia pääläelle, sanoi

"mahtava homma" ja suuntasi eteishallin poikki työhuoneeseensa istumaan nahkaiseen Parker Knollin nojatuoliinsa takki epätavallisesti yhä päällään. Hän kallisti selkänojan niin taakse kuin mahdollista ja nosti jalkatuen ylös ja sulki silmänsä.

Faith katseli häntä. Ross selvästi kärsi, mutta Faithin ei onnistunut tuntea häntä kohtaan mitään. Osa hänestä toivoi yhä, että kaikki olisi kuten ennen, joskin tätä nykyä hän toivoi niin enemmän Alecin kuin itsensä vuoksi.

"Kuoli. En voi uskoa, että hän teki minulle niin."

"Potilasko?" Faith kysyi hiljaa.

"Kyllä, helvetti soikoon potilas. Miksi hänen piti mennä ja kuolla pöydälle?"

"Mitä tapahtui?"

"Allerginen reaktio puudutusaineeseen. Jo toinen tänä vuonna. Helvetti."

"Oliko nukutuslääkäri sama? Tommy?"

"Ei, Tommy on poissa. En käyttänyt nukutuslääkäreitä. Herran tähden, niin pieni operaatiokin, pelkkä sierainten korjaus. Käytin paikallispuudutetta, ei siihen tarvita nukutuslääkäreitä. Hakisitko sikarin?"

Faith meni ruokasalin humidorille, otti esiin Montecristo 3-sikarin, leikkasi sen niin kuin Ross tahtoi ja vei sen työhuoneeseen. Hän piteli Dupont-sytkärin liekkiä paikoillaan kun Ross veti useita syviä henkosia pyöritellen sikaria, kunnes sen pää paloi tasaisesti.

Hän puhalsi pitkän savupilven kohti kattoa ja kysyi sitten, silmät suljettuina: "Miten sinun päiväsi on mennyt?"

Faith olisi halunnut vastata, että oikeastaan ihan päin persettä, kuten useimmat päiväni, mutta hän ei vastannut niin. Sen sijaan hän sanoi: "Hyvin. Siinähan se."

Ross nyökkäsi hiljaa. Hetken kuluttua hän sanoi: "Rakastan sinua, Faith. En voisi elää ilman sinua. Tiedäthän sen?"

Kyllä, Faith ajatteli. Siinä se vika onkin.

2

Poika seisoi kujalla katuvalon heittämän valon ulkopuolisessa pimeässä. Hänen yläpuolellaan loisti tänä lämpimänä syyskuun iltona avoimesta ikkunasta, suljettujen verhojen takaa kajastavan lampun valo.

Viereisellä kadulla kiihdytti auto, ja poika painautui litteäksi seinää vasten. Kuului vaihteiden kolahdus ja auto loittoni. Jossakin kadun varrella radiosta raikui uusi hittikappale "Love Me Do". Viereisistä roskatynnyreistä uhoava lemu sai hänet nyrpistämään nenäänsä.

Tuulenvire leyhäytti verhoa ja heitti valonjuovan hänen takanaan kohoavalle ikkunattomalle seinälle. Koira haukahti jossakin lähistöllä, sitten tuli hiljaista. Hiljaisuuden keskeltä hän kuuli naisen äänen. "Juuri noin, voi luoja, kyllä! Pane minua, lujempaa, juuri noin!"

Oikeassa kädessään pojalla oli painava neliskanttinen öljykanisteri, jossa oli pyöreä kierrekorkki ja kapea metallikahva, jonka terävä reuna pureutui kipeästi hänen kämmeneensä. Kanisterin kyljessä luki SHELL OIL. Se haisi auton moottorilta. Sen sisällä oli litra bensaa, jonka hän oli imenyt isänsä Morrisin tankista.

Hänen taskussaan oli tulitikkurasia.

Hänen sydämessään leimusi viha.

3

Rossin siemenneste valui hänen reisiensä välissä. Faith makasi aloillaan kuunnellen miehen virtsasuihkun lorinaa. Avointen verhojen takaa kajasti harmaa päivänvalo, pyökkien vehreiden oksien selväpiirteiset muodot reunustivat maisemaa. Epävierein kello-radio sängyn toisella puolella kertoi synkeitä uutisia Kosovon sodasta. Hän vilkaisi kelloa: 6.25, keskiviikko 12. toukokuuta.

Hän kurotti piilolinssirasian käteensä ja kiersi kannen auki. Kahdenkymmenen minuutin kuluttua pitäisi herättää Alec, laittaa aamupala, lähettää hänet kouluun, ja sitten...?

Viime päivien pahoinvointi tuntui tänä aamuna entistä voimakkaammalta, ja tietty ajatus nousi hänen mieleensä.

Raskaana?

Voi hyvä luoja, toivottavasti ei.

Vuosi Alecin syntymän jälkeen he olivat alkaneet yrittää toista lasta, mutta mitään ei tapahtunut. Vuoden jälkeen Ross oli otannut testejä, mutta niiden mukaan kaikki oli kunnossa. Ongelma oli kaikei hänen puolellaan, mutta hän ei ottanut sellaista vaihtoehtoa kuuleviin korviinsa ja kieltäytyi käymästä yhdelläkään vastaanotolla.

Aluksi koko asia oli suututtanut Faithia, mutta nykyään se näyttäytyi hänelle entistä enemmän siunauksena. Hän rakasti Alecia koko sydämestään, mutta pojasta oli koko ajan paljon työtä, ja hänen energiatasonsa olivat olleet niin matalalla, ettei hän tiennyt miten olisi selvinnyt toisesta lapsesta.

Hän myös tiesi jääneensä avioliittoon suurilta osin siksi, ettei osannut kuvitella elämää ilman Alecia. Ross ei olisi mitenkään antanut hänen masentuneena pitää Alecia, eikä hän olisi siinä tilassa pärjännytkään Alecin kanssa kovin hyvin yksinään. Eikä Rossin rakkautta Aleciin käynyt kieltäminen. Mutta rakkauden mukana tuli valtaa. Alecilla oli Rossin geenit, eikä niille voinut mitään. Rakastavalla kasvatuksella hän voisi kuitenkin yrittää houkutella Alecista esiin kaikki Rossin hyvät puolet ja hillitä huonoja.

"Mitä aiot laittaa tänään päälle, kulta?" Ross huudahti kylpyhuoneesta.

Aivot äkkiä käyntiin. "Ajattelin sitä tummansinistä mekkoa – sitä sinun ostamaasi Vivienne Westwoodia."

"Laita se päälle ja näytä."

Hän puki mekon ylleen. Ross astui ulos kylpyhuoneesta ja jäi tuijottamaan häntä alastomana, hiukset märkinä, hammasharja suussa.

"Ei. Ei kelpaa. Se on liian viekoitteleva tähän iltaan."

"Entä se Donna Karanin musta taftimekko?"

"Näytä."

Ross palasi kylpyhuoneeseen. Kun hän astui taas esiin, hänen kasvonsa olivat partavaahdon peitossa, yksi kaistale ajeltuna.

Faith pyörähti ympäri.

"Ei, se sopii paremmin tanssiaisiin. Nämä ovat vain illalliset." Ross marssi hänen vaatekaapilleen, selaili henkareita, veti esiin mekon, heitti sen divaanille, sitten seuraavan, sitten seuraavan.

"Täytyy käydä herättämässä Alec."

"Sovita näitä äkkiä. Sinun on näytettävä hyvältä – tämän illan tilaisuus on todella tärkeä."

Faith kääntyi pois ja kirosi hiljaa mielessään. Aina ne olivat *todella tärkeitä*. Hän kuitenkin puki mekon ylleen. Ja seuraavan. Hän ei pitänyt yhdestäkään peilikuvastaan. Hänen hiuksensa olivat tänään huonosti, pelkkää takkua, ja kuluneen kolmen viikon surkea sadesää oli haalistuttanut sen, mitä rusketuksesta oli ollut jäljellä, joten hänen ihonsa oli taas tavanomainen juuri haudasta nousseen kalpea. Hänen ystävänsä Sammy Harrison oli muutama vuosi sitten sanonut, että hän näytti hyvänä päivänä siltä kuin Meg Ryan huonona päivänä. Eikä tänään ollut hyvä päivä.

"Näytä se vielä kenkien kanssa," Ross komensi katsellen häntä peilin kautta samalla kun ajeli pois viimeisiä vaahtonokareita. "Ja laukun."

Kymmentä vaille seitsemän Ross oli pukeissa ja tuputteli leualtaan veripisaraa. Vuoteelle oli levitetty mekko, kengät, laukku, kaulakoru ja korvakorut. Alec oli yhä nukkumassa.

"Okei, hyvä, se käy. Laita hiukset kiinni." Ross tarttui häntä molemmin käsin poskista, antoi kevyen pusun huulille ja lähti.

Elämä on koettelemus, mutta lopuksi, Faith ajatteli, ei sitä kuole, vaan muuttuu vaan huomaamattaan joksikin jollainen ei olisi koskaan tahtonut olla.

Koululaisena sitä unelmoi kaikenlaisesta, katseli kiiltävistä lehdistä kuvia ihmisistä, jotka tuntuivat saaneen kaiken. Hän ei silti koskaan välittänyt sellaisesta, ei koskaan kadehtinut niitä ihmisiä. Hänen isänsä, lempeä mies joka ei milloinkaan nurissut osansa, oli ollut vuoteenomana koko hänen lapsuutensa, ja niin kauan kuin hän muisti, Faith oli tehnyt töitä auttaakseen äitiä huolehtimaan perheestä. Viikonloppuisin hän oli istunut olohuoneen lattialla ompelemassa peukaloita kiinni paikallisen hansikastehtaan käsiineisiin, joita äiti kokosi osa-aikatöinänsä. Kaksitoistavuotiaasta lähtien hän oli lähtenyt kotoa joka aamu varttia vaille kuusi jakamaan lehtiä.

Faith ei ollut koskaan tavoitellut rikkauksia. Hän oli yrittänyt vain olla välittävä ihminen ja levittää hyvää ympärilleen. Hänellä ei ollut mitään suurta suunnitelmaa, sellainen hänen elämänsäfilosofiansa vain oli. Hän oli aina toivonut, että kun saisi lapsia, hän opettaisi heitä kunnioittamaan ympäröivää maailmaa, antaisi heille paremman lapsuuden kuin itselleen ja kasvattaisi heistä kunnan ihmisiä.

Nyt kolmekymmentäkaksivuotiaana hänen elämänsä oli yhtä kaukana hänen vaatimattomista juuristaan kuin haaveistaankin. Hän oli naimisissa käsittämättömän hyvätuloisen perfektionistin kanssa ja he asuivat uskomattoman loisteliaassa talossa. Hän tiesi, että hänen sietäisi olla kiitollinen, kuten äiti aina sanoi. Mutta he tulisivat näkemään äidin kanssa asiat aina eri tavoin – niin hän ainakin toivoi.

Hän päätti olla menemättä paikalliseen apteekkiin ja ajoi sen sijaan Burgess Hilliin, lähimpään kaupunkiin, jossa oli Boots-apteekkiketjun suuri myymälä.

Hän odotti parkkipaikan puomin taakse kertyneessä jonossa, tuijotteli pilvilauttoja ja miltei tunsi niiden painon yllään. Hän naputteli sormenkynnellä etuhammastaan ja huomasi tärisevänsä hieman. Hermoja kiristi. Hänen masennukseensa kuuluva määrittelemätön, tumma pelko ei koskaan pysynyt kauaa loitolla, eikä pysynyt myöskään voimaton tunne ja välillä iskevä kauhistuttava tuntemus siitä, ettei hän ollut täysin omassa kehossaan. Hän oli tyytyväinen, että oli säilyttänyt Prozac-tabletit kylpyhuoneen kaapissa. Jos ne olisivat olleet nyt mukana, hän olisi ottanut yhden.

Hänen edellään oli vain yksi auto. Sitä ajoi iäkäs nainen, joka oli pysähtynyt liian kauas automaattista ja joutui avaamaan oven ylettyäkseen ottamaan kuitin. Faith vilkaisu Range Roverin matkamatkaria: 13,2 kilometriä. Hän kertoi sen päässään kahdella paluumatkaa varten. Sitten vielä kerran kahdella iltaa varten, kun ajaisi edestakaisin asemalle Lontoon illallisia varten: yhteensä 52,8 kilometriä, jotka hänen pitäisi jotenkin selittää – Ross tarkisti lukeman joka päivä.

Tämän matkan perustellakseen hän pistäytyi Waitrosessa ja teki paljon ruokaostoksia. Näin oli helpompaa – kannatti etsiä keinoja välttää kaikki miinat ja ansat, joita Ross viritti hänen jokapäiväiseen elämäänsä. Sillä tavoin hän sai edes jonkinlaisen rauhan, ainakin valvehetkiin, vaikka ei levottomiin uniinsa. Uniin, joissa sama teema toistui toistumistaan.

Milloin elämäni Rossin kanssa alkoi muuttua?

Oliko Ross jossakin pisteessä kuluneen kahdentoista vuoden aikana muuttunut Faithin rakastamasta kiltistä, lempeästä, iloisesta nuoresta vastavalmistuneesta lääkäristä kärtyisäksi hirviöksi, jonka kotiinpaluuta hän kammosi? Oliko se osa ollut aina läsnä? Ja oliko rakkaus tai silmissä kangastellut loistokas elämä sokaissut hänet niinä varhaisina ruusunpunaisina aikoina?

Vai oliko Ross pitänyt sen piilossa?

Ja miksi vain Faith näki miehen kääntöpuolen? Miksi äiti tai ystävät eivät nähneet sitä? Mutta hän tiesi jo vastauksen. Ross ei antanut heidän nähdä siitä vilaustakaan, vaan osasi hurmata vaikka lyhtypylvään. Lääketiede oli kyennyt vain helpottamaan isän kaksikymmentä kurjaa vuotta kestänyttä hidasta, kivuliasta ja viheliäistä luisua kohti kuolemaa, mutta Faithin äiti palvoi silti lääkäreitä. Hän jumaloi Rossia, ja saattoi olla itsekin hieman ihastunut häneen.

Toisinaan Faith mietti, oliko vika sittenkin hänessä. Oliko hän odottanut mieheltään liikoja? Saiko masennus hänet näkemään vain huonot ja unohtamaan hyvät asiat? Olihan heillä yhä hyviä hetkiä tai päiviä, vaikka Rossin pahantuulisuus tai moitteet yleensä saivat pilattua päivän kuin päivän. Äskettäisellä Thaimaan-matkalla Faith oli yrittänyt, aivan kuin matka olisi ollut viimeinen yritys pelastaa avioliitto ja palata entiseen. Hän oli yrittänyt kaikkensa, mutta ei onnistunut tuntemaan Rossia kohtaan mitään.

Jossakin kulki raja. Sinne asti ihmisen saattoi työntää, mutta ei edemmäs. Rajan jälkeen kaikki muuttui peruuttamattomasti. Lentäjät nimittivät sitä pisteeksi, jonka jälkeen ei ole paluuta; se tietty piste, jolloin kone on edennyt kiitoradalla niin pitkälle, ettei pysähtyminen enää onnistu, vaan koneen on joko noustava ilmaan tai törmättävä maahan. Hän oli nyt saapunut siihen pisteeseen. Ross oli työntänyt hänet sinne.

Alussa Faith oli rakastanut Rossia niin paljon, että antoi hänen tehdä mitä vain. Hän oli luottanut Rossiin niin, että oli sietänyt kauden leikkauksen aiheuttamat kivut ja epämukavuuden, ja Ross oli muokannut hänet tavanomaisen näköisestä, no, vähemmän tavanomaiseksi. Tavallaan se oli mairittelevaakin. Kun Rossin maine lähti nousukiittoa, Faith oli mielellään tullut mukaan tilaisuuksiin, joissa Ross esitteli miten oli muokannut hänen huuliaan, silmiään, suutaan, nenäänsä ja poskipäitään, leukaa ja rintoja. Ne hän ainakin oli saanut yhtenä bonuksena kahdentoista vuoden avioliitosta, valtavan itsetunnon kohennuksen, joka oli nyt miltei yhtä lailla lässähtänyt.

Faith oli kätkenyt ullakkokerroksen hyvin harvoin käytettyyn huoneeseen avio-ongelmista kertovia kirjoja ja lehtiartikkeleita. Hän oli lukenut kerta toisensa jälkeen *Miehet ovat Marsista, naiset Venuksesta* ja jättänyt sen jopa lojumaan pitkin taloa siinä toivossa – tai oikeammin harhaluulossa – että Ross tarttuisi siihen ja lukisi. Hän oli viime aikoina löytänyt myös internetissä toimivan pahoinpideltyjen naisten keskusteluryhmän. Hänen päänsä kupli neuvoja. Ja suunnitelmia.

Elämä voi palata taas hyväksi, hän ajatteli. Jollakin keinolla minä teen kaiken taas hyväksi – Alecille ja itselleni.

Äkillisessä nautinnonhalun puuskassa hän osti marketista pakasesta muutaman hummerin – Rossin herkkua – huomiselle illalliselle, vähän tulisia kanansiipiä, joihin Alec oli tykästynyt Thaimaassa, ja toffeeekrokanttijäätelöä, Rossin suosikkia. Hän muisti ostaa myös muutaman tölkin Ambrosia-riisivanukasta rusinoilla äidille, joka oli tulossa illalla lapsenvahdiksi.

Voi Ross, miksi minä yhä yritän miellyttää sinua? Hankinko sillä vain hetken rauhaa itselleni? Vai huijaanko itseäni ajattelemalla, että jos olen sinulle tarpeeksi kiltti, vapautat minut tästä avioliitosta ja annat minun viedä lapseni mukana?

Hän käänsi Range Roverin pihatielle ja ohitti paasien päällä seisovat kivipallot ja messinkisen kyltin, jossa luki *Little Scaynesin kartano*. Ajomatka elisabetinaikaiselle talolle oli upea: puiden ja alppiruusujen reunustamaa soratietä pitkin muratin koristamille päätykolmioille – ennen vanhaan hänen sydämensä läikähti ilosta joka kerta kun hän ajoi pihaan.

Talo oli häikäisevä, siitä ei ollut kahta kysymystäkään, ja paikka oli kaunis, aivan South Downsin kumpuilevien rinteiden juurella. Kymmenen makuuhuonetta, sali, kirjasto, biljardihuone, kolmenkymmenen hengen ruokasali, työhuone, valtava keittiö, jonka lattia oli tammilankkua, ja kilometritolkulla kodinhoitotiloja. Yksikään huoneista – ruokasalia ehkä lukuun ottamatta – ei kuitenkaan tuntunut liian suurelta silloinkaan, kun he olivat vain kaksin. Talo oli riittävän pieni tuntuakseen yhä kodikkaalta, mutta riittävän suuri tekemään vaikutuksen Rossin kollegoihin ja silloin tällöin käyviin toimittajiin tai television kuvausryhmiin.

Taloon kuului viisi ja puoli hehtaaria puutarhaa ja maata. Kun se aikoinaan oli toiminut oikeana kartanona, siihen oli kuulunut satakunta hehtaaria pelto- ja laidunmaata, mutta vuosisatojen mitaan edelliset omistajat olivat vähä vähältä myyneet maatalousrakennuksia ja määrääloja pois. Jäljellä oli kuitenkin enemmän kuin tarpeeksi: hieno nurmikenttä, vanha hedelmätarha täynnä omena-, päärynä-, luumu- ja kirsikkapuita, lampi ja kipeästi harvennuksen tarpeessa oleva metsikkö. Illanviettoon tai viikonlopuksi saapuvien vieraiden silmissä paikka oli paratiisi.

Jokin paikan tunnelmassa kuitenkin esti Faithia tuntemasta oloaan täysin mukavaksi, ja tunnetta korostivat talon seinien ristikorakenteet, sen kapeat, lyijypuitteiset ikkunat, joiden lasi näytti ulkoa katsoen mustalta, ja valtavat, koristeelliset takat – ja huhu, jonka mukaan yhteen niistä oli aikanaan muurattu talon rakentajan rakastajatar. Paikalliset tarinat tiesivät kertoa, että öisin takasta kuului koputusta, kun nainen yritti päästä ulos. Faith ei ollut koskaan kuullut ääntä, vaikka suhtautuikin kummituksiin avoimin mielin ja tunsikin itsekään jollakin lailla muurautuneensa tähän taloon. Toisinaan, kun hän tuli yksin tyhjään kotiin, kolkko eteishalli, kierreportaiden alapäässä seisovan kaappikellon tikitys ja Rossin keräämän haarniskakokoelman kypärävisiirien aukot puistattivat häntä perusteellisesti.

Tänään kaikki oli mukavasti. Oli keskiviikko ja siivooja oli paikalla; Faith kuuli imurin hurinan yhdessä makuuhuoneista. Hän oli iloinen siitä, että rouva Fogg oli paikalla, ja yhtä iloinen siitä, että hän oli yläkerrassa. Hän oli erinomainen siivooja, mutta puhua pulputti taukoamatta, enimmäkseen siitä, miten sarja vastoinkäymisiä oli pakottanut hänet ottamaan tämän työn, eikä hän oikeasti ollut mikään siivooja, pois se hänestä.

Faith kantoi ruokaostokset nopeasti keittiöön, otti raskaustestin Bootsin kassista ennen ostosten purkamista ja luki ohjeet silmiään siristellen.

Rouva Fogg imuroi edelleen yläkerrassa.

Faith otti paketista esiin pienen muovipurkin, pipetin ja testikasetin, vei ne alakerran vessaan ja lukitsi oven. Hän virtsasi purkkiin, otti vähän virtsaa pipettiin ja pudotti tismalleen ohjeen mukaiset viisi pisaraa kasetin koloon.

Pahoinvointi oli palannut ja otsa tuntui kuumalta, aivan kuin hänellä olisi vähän lämpöä.

Punainen miinusviiva.

Hän rukoili punaista miinusviivaa.

Hän katseli kaikkea muuta paitsi kelloaan. Hän katseli seinälle kehystettyjä hevosten kuvia, vanhanaikaisia messinkihanoja hohtavan valkoista pesuallasta vasten, smaragdinvihreää tapettia, *National Geographic*sien pinoa istuimen viereisellä hyllyllä. Hän huomasi katonrajassa hämähäkinseittiä ja painoi mieleensä, että sanoisi siitä rouva Foggille. Sitten hän katsoi alas ja nosti testipuikkoa.

Hänen piti katsoa sitä kahdesti ollakseen varma, ja tarkistaa siten ohjeista.

Miinus!

Keskellä olevassa aukossa komeili punainen miinusviiva. Huojentuneisuuden myötä pahoinvointi katosi.

*Ross nyökkäsi hiljaa. Hetken kuluttua hän sanoi:
"Rakastan sinua, Faith. En voisi elää ilman sinua.
Tiedäthän sen?"*

Kyllä, Faith ajatteli. Siinä se vika onkin.

Plastiikkakirurgi Ross Ransome on uransa huipulla; menestynyt, rikas ja tunnettu. Sellainen mies haluaa myös vaimonsa olevan täydellinen. Miksipä ei, onhan hänellä taito muovata nainen mieleisekseen.

Kun Rossin vaimo Faith sairastuu, Ross saa huomata, ettei kaikki enää olekaan hänen hallinnassaan. Faith kääntää selkensä niin lääketieteelle kuin kuivahtaneelle avioliitollleenkin ja etsii apua karismaattisen terapeutin tarjoamista vaihtoehtohoidoista. Mies lupaa ratkaista enemmän kuin vain terveysongelmat.

Rossin mielestä tämä on valtava petos. On aivan järjetön ajatus, että joku toinen mies saisi hänen täydellisen vaimonsa...

Täydellinen vaimo on viiltävä psykologinen trilleri pakko-mielteisestä rakkaudesta ja kontrollista.

PETER JAMES on yksi maailman arvostetuimmista rikoskirjailijoista. Hän toimii läheisessä yhteistyössä Sussexin poliisin kanssa, ja hänen kirjojaan on kiitetty siitä, että ne tarjoavat ainutlaatuisen autenttisen näköalan nykyaikaiseen poliisityöhön. James on saanut lukuisia kirjallisuuspalkintoja, ja hänen kirjojaan on käännetty peräti 38 kielelle. Jamesin kirjoja on myyty jo yli 30 miljoonaa kappaletta, Suomessakin jo yli 160 000 kappaletta.

minerva

84.2

Kannen kuvat: Shutterstock

Kansi: Justine Florio/Taittopalvelu
Yliveto Oy

www.minervakustannus.fi

ISBN 978-952-375-828-5

9 789523 758285